

som den er affattet ved lov nr. 615 af 20. december 1972; dog er det amtsankenævnet og ikke amtmanden, der træffer den endelige afgørelse.

En afgørelse om tilbagebetaling må i almindelighed forudsætte, at pågældende er bragt tilbage til en normal situation i alle relationer, derunder beskæftigelsesmæssigt. Dette bevirker efter socialministeriets opfattelse, at de lokale og amtslige myndigheder vil have en betydeligt bedre mulighed for at skønne over tilbagebetalingsevnen, end en central myndighed vil have.

Det tilføjes, at lovforslagets klagerregler helt igennem er affattet således, at sagerne standser på samme — lokale eller centrale — plan som efter de nugældende regler. Man har herved bl. a. taget i betragtning, at en udvidelse af klageadgangen ville få betydning for amtsankenævnenes og ankestyrelsens kapacitet.

Spørgsmål 20:

Udvalget udbeder sig — så vidt muligt — et skøn over, hvor stor personaleudvidelse de i § 28 omhandlede foranstaltninger vil kræve.

Svar:

Pr. 1. marts 1972 fandtes i henhold til lov om børne- og ungdomsforsorg anerkendt 268 familievejledningsordninger, der dækkede stort set hele landet. Vejledningsordningerne omfattede i alt 596 familievejledere.

Herudover yder de sociale udvalg i et vist omfang vejledning til pensionister og til personer, der søger hjælp i henhold til lov om offentlig forsorg. Endelig yder mødrehjælpsinstitutionerne og revalideringscentrene en mere indgående vejledning til institutionernes klienter.

Det samlede antal af „vejledere“ — bortset fra familievejlederne — kan ikke opgøres, allerede fordi vejledningen i dag i vidt omfang ydes af administrationen i forbindelse med økonomisk støtte eller anden hjælp. Det er derfor heller ikke muligt at give et skøn over den personaleudvidelse, som gennemførelsen af de i § 28 foreslåede rådgivningsordninger vil kræve. På den anden side vil der på baggrund af den udbygning af den eksisterende familievejledning, der allerede har fundet sted, næppe blive tale om meget store udvidelser. Det

må herved tages i betragtning, at en del af mødrehjælpsinstitutionernes og revalideringscentrenes personale må forventes at overgå til kommunerne, og at den rationalisering, der ligger i samlingen af den sociale rådgivning, vil forhindre „dobbeltvejledning“. Eksempelvis kan det ikke udelukkes, at en familie i dag modtager sideløbende vejledning fra flere offentlige myndigheder. Yderligere bemærkes, at den allerede eksisterende familievejledning og den vejledning, der ydes af mødrehjælpsinstitutionerne og revalideringscentrene, er de mest krævende rådgivningsopgaver.

Spørgsmål 21:

Ville det ikke under hensyn til knapheden på uddannet personale være at foretrække, om rådgivningen blev et amtsligt anliggende, hvilket skulle indebære muligheden for en mere ligelig anvendelse af ressourcerne?

Svar:

Det er i socialreformkommissionens 2. betænkning anført, at de forskellige opgaver med hensyn til rådgivende, vejledende og opsøgende virksomhed i almindelighed bør henlægges til primærkommunernes social- og sundhedsforvaltning. Dette er i overensstemmelse med reformens grundlæggende princip, hvorefter borgerne som hovedregel kun skal henvende sig til ét sted — og det nærmeste — for at få hjælp. Rådgivning vil i adskillige tilfælde skulle ydes sideløbende med anden bistand, og det forekommer ikke hensigtsmæssigt, at rådgivningsvirksomheden ydes af amtskommunen, medens de foranstaltninger, der skal følge rådgiverens hjælpende indsats op, skal ydes af primærkommunen. Endvidere vil en primærkommunal rådgivning, som er tæt på borgeren, bedre kunne effektivisere en opsøgende virksomhed end en amtskommunal rådgivning.

Som nævnt i svaret på spørgsmål 20 dækker de primærkommunale familievejledningsordninger stort set hele landet. 119 kommuner råder over eget støttehold, medens enkelte amtskommuner stiller støttehold til rådighed for mindre primærkommuners familievejledningsordninger. Af de 596 vejledere er 111 socialrådgivere, medens 424 har gennemgået de af socialstyrelsen gennemførte kurser for familievejledning.